



Barbárok

(Új hódítókra várva)

I.

A vasfüggönyt centire eladtuk,
Az ország kapuit kitárta.
Lakója mind
főhajtva hallgat,
Új hódítókra várva.

Béke lesz itt,
s nemcsak parancsra!
Már nem kell a keleti bástya;
S nem kell a nép, a balga,
Mely sírját önmagának ásta.

Itt már nem épül katedrális,
Róma nem küld koronát.
Lejárt az ezeréves bérlet,
S visszaigénylik Pannóniát.

S ha jön új raj, másfajta nép,
Vize már nem, de földje lesz elég,
Hisz önként átadja helyét
E sorsverte töredék.

II.

Nincs már mit adnunk adóba,
Nem kell az üres hodály,
Hisz így is övék a fél Fasor,
És övék Bartók, és övék Kodály.

Nem kell a magyar ipar sem!
Olcsóbb a gőgös Paris-ba.
A digitális nyereg,
S az albinó paripa.

Induljunk inkább végső rohamra,
Mutassuk meg, még vagyunk,
Félszemével
nem Dómot csodál majd
Jó Sütő hadnagyunk.

Előre hát az Óceánig!
Valahol Vizcayanál vár
Végső nyughelyünk,
A mór-magyar álomhatár.

III.

Vagy menjünk vissza Napkeletre?!
Lassan úgyis besárgulunk -
Ujguriában szemlét tart felettünk
Vontszemű, bölcs Hadurunk.

Tál rizs, csésze tea,
Az embert ott is etetik.
(Csak itt már az első
Gyereket is büntetik!

Túlnépesedtek az Indiák,
És éheznek Szomáliában.
Bölcs bankárok döntenek el,
Ki szüljön Pannóniában!)

Sokunkat hazánk elhagyott,

S vendégünk csak a Duna -
Miránk már vár a Tien-san,
A kihalt népek rezervátuma.

1995

Stumpf Benedek András
Régi versek

HATODIK SÍP ALAPÍTVÁNY
MANDÁTUM KIADÓ

Budapest-Beregszász 1995

<http://mek.niif.hu/03200/03201/03201.htm>